

Berlin, 14.2.1965

Kedves Professzor Ur,

kis késedelemmel vettem kézhez kedves levelét. Az elmúlt két hétben ugyanis Budapesten voltam. Nálunk most van vége a téli szemeszternek, feleségemnek pedig most voltak esedékesek Budapesten az egyetemi vizsgák, így került sor erre az utazásra.

Örülök, hogy a Család jó egészségnek örvend. Budapesten is hallottam, hogy orvosaink Tayyip Bey egészségi állapotával kapcsolatban kielégítő választ adtak, s ez igen meg is nyugtatott. Bizom benne, hogy a jövőben is csak ilyen híreket kapok majd.

Mi is jól megvagyunk. Ujság talán csak az van, hogy az elkövetkező évben is előreláthatólag itt fogunk maradni. Az itteni megbízatás feltételeit, elsősorban a munkalehetőségeket pozitívabbnak ítélt meg, mint otthon, s noha konkrétan felmerült az otthoni megbízatás kérdése is, mégis az itteni mellett döntöttem. Igen vonzott ide a Turfáni - gyűjtemény, s nem kevésbé az, hogy ha ritkán is, de néha mégis olyan kiváló turkológusokkal dolgozhatom együtt, mint von Gabain. Tőle pedig bőven van tanulnivalóm.

A brandenburgi ismerősökkel eddig még nem vettem fel a kapcsolatot. Könyvemmel csak december utolsó napjaira lettem kész, s azután jött a nagy restancia felszámolása, végül pedig a pesti utazás. Most azonban végre nyugodtabb körülmények között vagyok. Már is irtam nekik, s nagyon remélem,

hogy egy-két héten belül találkozhatom is majd velük. Gondolom jönnek ők néha Berlinbe.

Örültem a sok érdekes ankarai hirnek. Mindig olyan nagy szeretettel gondolok az ott eltöltött napokra. Annyi szép emlékekkel gazdagok azok. Törökország iránt mindig nosztalgám van. Annyi kedves jóbarát van ott.

Budapesten Rásonyi professzor urral nem találkoztam. Csak hallottam, hogy befutott. En már éppen indulás előtt voltam, s tudtam, hogy ő is igen elfoglalt, ezért nem akartam nála zavarogni.

Gézával és Gyulával többször voltam együtt. Géza említette tavaszi utazási tervét. Örültem neki, hogy dolgai ilyen kedvezően alakultak, s már semmi akadály nincs az utazás útján, Kedves felesége nem volt jól, megint kórházba kellett mennie. Reméljük azonban, hogy nem komoly valamiről van szó.

Szóval minden hír abba az irányba mutat, hogy Professzor ur fáradozásai a magyar-török kulturális kapcsolatok kiszélesítéséért, meghozzák a maguk gyümölcsét. Remélem, hogy Fekete professzor ur is rászánja majd magát az utazásra. Nála csak az a baj, hogy nehezen mozdul ki otthonából, nem szereti az utazást. De talán felesége rábirja majd erre. Amint tudom ő nagyon szeretne egyszer eljutni Törökországba. Talán ugy kellene formulázni a dologat, hogy ő is említésre kerüljön. Akkor bizonyos, hogy ráveszi majd férjét az utazásra.

Nekem mostanában nem igen lehetnek török utazási terveim. Szeretni, nagyon szeretnék odautazni, de az idő nem engedi. Talán majd jövőre. Persze most az a körülmény, hogy tovább maradunk itt, módosítja a helyzetet. Megint át kell gondolni a dolgokat. Talán korábban is lehetne. No majd erről idejében írok Tayyip Beynek.

Végül kéréseim is lennének. Hálás lennék Tayyip Beynek, ha a szeldzsük törénelemmel kapcsolatos történeti monográfiákat ill. cikkeket meg tudná szerezni nekem. Egy speciális témához kellenének, s megvallom nem is igen tudom, hogy milyen művek vannak. A másik dolog a TTK-hoz kapcsolódik. Alkalmasint el tetszene tudni intézni, hogy a Társaság a jövőben majd elküldje nekem új kiadványait, így a Belletent is? Ulug Beyhez igen jó viszonyom van, ezt elvben ő is megígérte, remélem, hogy nem is lenne akadálya. Mit küldhetek azonban én viszonzásul? Éreem tessék erről is írni, az hogy nem Pesten vagyok, nem akadály

Lassan zárnom kell soraimat. Az egész Családot sok szeretettel köszöntöm, s kívánok mindenkinek jó egészséget. Kedves Feleségének sok kézcsókot küldök, a gyerekeket is igen melegen üdvözlöm. Mindketten szeretettel gondolunk a Családra:

Hatvani János